

Dobrý Bože,

každý člověk je pro tebe důležitý.

Také já jsem pro tebe důležitý.

Každého člověka máš tak rád, že jsi pro něj zemřel.

Také mě máš tak rád, že jsi pro mě zemřel.

Každého člověka máš tak rád, že jsi pro něj vstal z mrtvých.

Také mě máš tak rád, že jsi pro mě vstal z mrtvých.

Každému člověku rozumíš a chápeš ho.

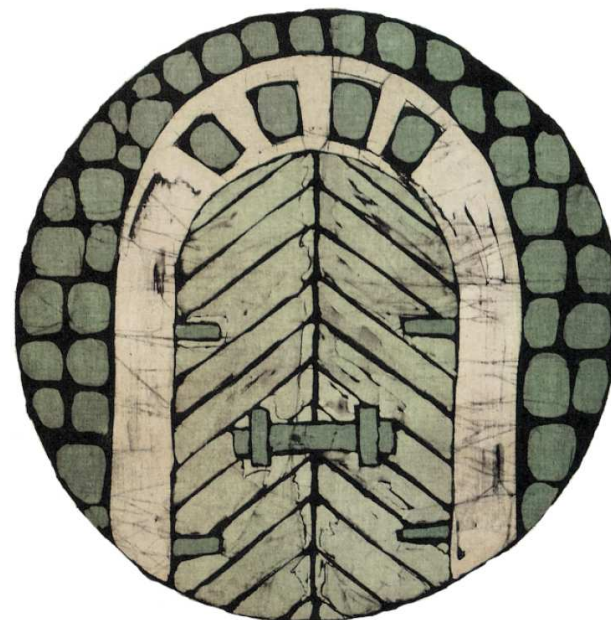
Také mně rozumíš a chápeš mě.

Každému člověku, který touží po odpuštění, odpouštíš.

Také mně odpouštíš.

Jsem rád, že jsi se mnou.

Amen.

Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny
dopis rodičům

Milí rodiče,

cesta se blíží k cíli, nikoli však ke konci. Vztahy mezi lidmi, mají své výšky i hloubky, radosti, bolesti a selhání. I vztah k Bohu těmito obdobími prochází a měl by růst, prohlubovat se a upevňovat. Podobně jako se vyvíjejí živé vztahy k lidem, vyvíjí se i vztah k Bohu a má-li být živý, odrazí se v něm vše, co život přináší.

Prožíváme období radostí, ale také období krizí, které mohou být destruktivní, ale mohou se také stát předpokladem našeho dalšího růstu.

Bůh člověka zná a ví, co potřebuje. Jako velikonoční dar daroval „první den v týdnu“ svým apoštolům moc odpouštět hříchy. Bůh dobře ví, že potřebujeme jeho pomoc a že sami sebe ospravedlnit nedokážeme a svá provinění nedokážeme unést. Dává nám dar odpuštění hříchů ve svátosti smíření, kterou by měly poprvé přijmout i vaše děti.

Tímto darem jsou naše životy bohatší o mnoho jiných darů, které odpuštění hříchů přináší. Odpuštění přivádí lidi k sobě, obnovuje vztahy a přispívá k životu. V našem životě se tak skutečně děje vzkříšení, které přemáhá smrt a přináší nový život.

Zpovídat se může být mnohým přesto velmi nepříjemné, protože přemýšlet o svých chybách a přiznat před někým svou nedokonalost je těžké. Ježíš lidi nehodnotil, ani jimi nepohrdal. Naopak hříšníky vyhledával, všiml si těch, kteří potřebovali pomoc a pomáhal jim. Všechny chtěl uvést do vztahu s Bohem Otcem.

Vztah k Bohu není potřebný jen hodinu v neděli, na Vánoce, nebo v těžké nemoci a k jeho udržování nestačí jen dodržovat Desatero a plnit si křesťanské povinnosti. Ve vztahu s Bohem žijeme neustále, protože k němu patříme a proti životu s Bohem je každý skutek, který odporuje životu a dobru, včetně opomenutí dobrého, lhostejnosti, nezájmu a pasivity.

Abychom uměli plně docenit svátost smíření, je třeba mít před očima následující: Každý člověk je pro Boha důležitý. Není anonymní položkou na seznamu. Proto si můžeme sami sebe vážit, i když to druzí nedělají. Všechno v našem životě je totiž možné vidět i v souvislostech našeho vztahu k Bohu, a tak i to z lidského pohledu nesmyslné, dostává smysl.

Co můžeme společně dělat?

Z dnešního setkání si děti přinesly sešitek a budou potřebovat Vaši pomoc. V sešitku je návod, který jim pomůže přemýšlet o sobě a o tom, co udělaly špatného nebo udělat měly. Najdou v něm také popis toho, co dělat a co říkat při svátosti smíření.

Přečtěte si sešitek společně a to, čemu Vaše dítě nebude rozumět, mu trpělivě vysvětlíte.

Nejlepším příkladem pro něj budou příklady, kdy jste podobné situace sami zažili. Nebojte se přiměřeně věku dítěte otevřeně mluvit o svých chybách, selháních a pochybnostech. Nebojte se, že ztratíte autoritu, ba právě naopak, autorita vyrostete. Uděláte tak pro dítě důležitou věc.

Ukážete dítěti, že život není hra, ve které bude v nebi první ten, kdo svůj život prožije bez hříchu, ale že je to něco mnohem vážnějšího. Je mnohem těžší přijmout svou nedokonalost, než se tvářit, že neexistuje, stydět se a nemluvit o ní. Věříme-li, že nám Bůh odpustil, nemusíme se bát.

Ukážete dítěti, že ve vás najde chápavého posluchače, když něco vyvede a bude se potřebovat někomu svěřit. Jako rodiče jste v životě svého dítěte prvními, kteří by měli o selháních svého dítěte vědět a ke kterým by mělo jako k prvním s důvěrou běžet, když se potřebuje vyrovnat se svou vinou. Slova „To se nedělá!“ „To už nikdy nedělej!“ „S tím za mnou nechod!“ „Na to se mě neptej!“ „To se neříká nahlas!“ nejsou v tomto případě na místě. Svátost smíření není kázeňský ani výchovný prostředek, ale oslava toho, že se Bůh usmířil s člověkem a člověk do tohoto vztahu znovu vstoupil.

Jak často by mělo dítě slavit svátost smíření?

Oslava svátosti smíření není vázaná ani tak na slavení svátosti eucharistie, jako na přirozenou potřebu člověka, který se vzdálil od Boha, lituje toho, chce s ním svůj vztah obnovit. Svátost smíření je naplněním přirozeného procesu, jehož završením je radost z odpuštění.

Dítě by mělo zpočátku s vaší pomocí tuto potřebu samo pocítit. Tak se z oslavy svátosti smíření nestane zautomatizované jednání, kterému se časem vytratí obsah.